

En utflyttningsskatt är en skatteregel som aktualiseras när en person flyttar ut från landet. Skatteregeln syftar ofta till att skydda utflyttningsstatens skatteanspråk, eftersom dessa vanligtvis upphör när personen flyttar. Utflyttningsskatter har under senare år blivit allt mer omdiskuterade, inte minst utifrån EU-rättsliga utgångspunkter. I denna studie identifieras och kritiskt analyseras flera av de problem som uppstår när dessa skatteregler möter de skatteavtals och EU-rättsliga regleringarna. Dessa båda regleringar kan begränsa de nationella skatteanspråken, varför utflyttningsskatterna i stor utsträckning har ändrats under de senaste åren. Även frågan om dessa nya regleringar är ändamålsenliga och effektiva undersöks i avhandlingen.

I studien analyseras hur olika typer av utflyttningsskatter förhåller sig till EU-rätten och till de skatteavtal som Sverige har ingått med andra länder. När det gäller EU-rätten bygger analysen vidare på och fördjupar tidigare svensk och internationell forskning på området. Mot bakgrund av senare års praxis görs dessutom en aktuell analys av EU-domstolens prövning rörande frågan om en nationell regel utgör ett förbjudet hinder eller inte. I litteraturen har utflyttningsskatternas relation till skatteavtalen endast behandlats sparsamt. I denna framställning identifieras åtskilliga tolknings- och tillämpningsproblem när det gäller frågorna *om* och *hur* avtalen kan tillämpas på utflyttningsskatter.

Katia Cejje är verksam vid Juridiska institutionen, Uppsala universitet och är knuten till stiftelsen Centrum för Skatterätt. Stiftelsen stöds av Deloitte, Ernst & Young, KPMG, Mannheimer Swartling Advokatbyrå, Skeppsbron Skatt och Öhrlings Pricewaterhouse Coopers. Akademisk avhandling.